

Divorci entre Espanya i Catalunya

CARLOS ELORDI

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 22.04.10

Zapatero ha assegurat, en privat, que és inimaginable que el Tribunal Constitucional acordi abans de les eleccions catalanes una sentència sobre l'Estatut encara més restrictiva que la rebutjada la setmana passada. Però, més enllà del fet que ni ell, ni ningú, pot assegurar que això no passarà, el conflicte ja s'ha obert. I serà gruixut.

Les posicions oposades al voltant de la renovació del citat tribunal provocaran un enfrontament obert entre les forces polítiques catalanes i els grans partits espanyols. Aquest mateix assumpte farà créixer, fins no se sap on, la tensió entre el PSC i el PSOE. No obstant, i a més del fet que poden sorgir martingales o pal·liatius per als dos contenciosos, aquesta no és la cosa més inquietant.

El mal és que, una vegada més, i pot ser que aquest cop la cosa sigui més greu que en altres d'anteriors, es confirmarà que hi ha un divorci entre les aspiracions polítiques de la societat catalana i les actituds de la resta d'Espanya. Més enllà de l'Ebre no s'ha entès que l'Estatut és, principalment, l'instrument –sens dubte imperfecte, però, com a mínim, acordat– perquè Catalunya estigui d'acord a formar part d'Espanya. A força de treure-li transcendència per fer-lo digerible, els polítics, d'un costat i de l'altre, han aconseguit que aquest missatge es difumini totalment.

I avui a gairebé tots els espanyols que perden una mica del seu temps pensant en aquestes qüestions, l'Estatut els produeix rebuig o

avorriment. Si hi hagués un referèndum en aquest sentit, la gran majoria votaria perquè el debat s'acabés d'una vegada amb una sentència «que deixés els catalans al seu lloc». La sensibilitat per les aspiracions nacionals que hi va haver en el seu moment ha desaparegut.

Aquests vents han apagat l'entusiasme estatutari del Zapatero del 2005 i bufen a favor del PP, que ara és mà en aquesta partida. Quan ahir al Congrés el president del Govern va afirmar que l'actual Tribunal Constitucional és plenament legítim, Federico Trillo, ponent popular també en aquest camp, va exclamar perquè tothom el sentís: «Molt bé».